

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Per què...?

afirmació pugui ser difícil de comprendre, davant d'una situació com la que estem vivint, és cert també que, de vegades, en situacions molt quotidianes de desgràcia diem: «d'un gran mal en surt un gran bé».

Els sants sempre aporten molta llum. Així, deia sant Tomàs More: «No em passarà res que Déu no ho vulgui. I el que Ell vol, encara que a nosaltres ens sembli dolent, sempre és tanmateix el millor.» O sant Agustí, que afirmava: «Déu omnipotent [...] per ser sobiranament bo, mai permetria que en les seves obres existís cap mal, si Ell no fos suficientment poderós i bo per fer sorgir un bé del mateix mal». Aquestes afirmacions queden corroborades amb el testimoni de Jesucrist que, acceptant el patiment extrem de la seva passió i mort, va obtenir la resurrecció i la redempció de tota la humanitat.

A poc a poc, la pregunta sobre per què Déu permet tot això ha anat derivant en una nova reflexió: «Senyor Jesús, què ens vols dir en aquest moment de la història? Què esperes de nosaltres? Quin bé trauràs d'aquest mal?».

Déu vol la nostra salvació eterna. El camí no és altre que convertir-nos i viure segons l'Evangeli. Déu ens està convidant a tornar a Ell, a regalar-li novament el centre de la nostra vida, i a sortir de nosaltres mateixos per posar la nostra atenció sobre els altres, especialment els més fràgils.

Aquesta crisi global ens situa a tots al mateix nivell. La malaltia ens ha igualat. Tots som ciutadans del món, tots som vulnerables. Aquest mal global pot convertir-se, paradoxalment, en l'estímul que agermani tota la humanitat.

Tant de bo que sapiguem sortir de nosaltres mateixos per obrir-nos més a Déu i als germans. Déu, el nostre Pare, ens ajuda a treure un bé del mal, però necessita la nostra col·laboració. Déu ens convida a mirar-lo a Ell amb més confiança i a mirar els altres com a germans, amb els quals hem de caminar en caritat, justícia i fraternitat.

Per què Déu permet aquesta pandèmia? És la pregunta que em feia una dona, profundament commoguda, davant la situació crítica del seu marit ingressat en una UCI. Llavors, em vaig limitar a tractar de consolar-la i a oferir-li la meua pregària pel seu marit i per ella, i convidar-la a deixar-se acompanyar per Santa Maria, la nostra Mare, que va acompanyar Jesús durant la seva vida i, també, durant els moments més durs de la seva passió i mort a la Creu.

Aquesta pregunta em va perseguir durant els dies següents. Va ser llavors quan vaig recórrer a la saviesa de la nostra santa mare Església. El magisteri estableix una distinció entre el mal físic i el

mal moral. El primer deriva de la naturalesa —va des dels cataclismes fins a les malalties i la mort— i el segon és el que els homes provoquem amb la nostra conducta: guerres, opressió, etc. Mentre el mal físic és una conseqüència de la finitud de la creació i del nostre cos, el mal moral és una conseqüència de l'abús que fem de la llibertat.

Sobre l'origen d'aquesta pandèmia, hi ha moltes teories diverses que dificulten la classificació d'aquest mal. En qualsevol cas, el Catecisme de l'Església Catòlica ens recorda que «Déu, amb la seva providència omnipotent, pot treure un bé de les conseqüències del mal, fins i tot moral, causat per les seves criatures» (CEC 312). Encara que aquesta

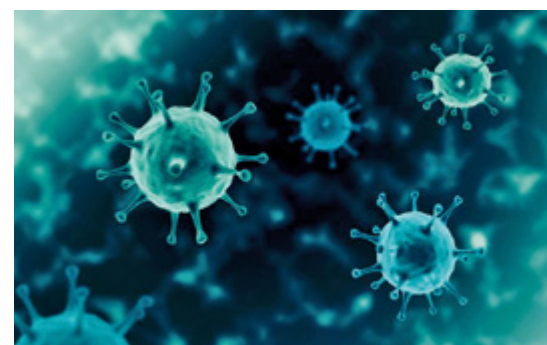
ACTUALITAT

Nota de la Comissió Executiva de la CEE

Els membres de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola van emetre una nota, el passat 30 d'abril, davant l'inici de la sortida del confinament, en la qual volen expressar al Poble de Déu i a tota la societat espanyola l'alegria que la malaltia vagi sent controlada i pugui iniciar-se, encara amb reserves i precaucions, la recuperació de les activitats habituals de la nostra vida comuna.

Manifesten, entre altres coses, que comparteixen el dolor de milers de famílies davant les morts causades per aquesta pandèmia. També agraei-

xen la feina realitzada per tantes persones dels serveis sanitaris i de nombroses activitats que fan possible la vida quotidiana en la nostra societat. De manera especial, reconeixen la disponibilitat i el servei dels preveres, consagrats i laics. Units a la pregària comuna que reafirma la fraternitat, supliquen la gràcia del Senyor i la llum de l'Esperit Sant per discernir el que Déu ens vol dir en aquesta circumstància; demanen especialment pels investigadors, per tal que assolixin un remei a la pandèmia. Podeu llegir la nota completa a: <https://bit.ly/3fgYK7x>

ENTREVISTA

Sentir Jesús a dins

M. PILAR MUÑOZ BLANCO

El març de 1892, la beata Mare M. Carmen González Ramos, fundadora de la Congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, i un grup de metges, van crear una de les entitats socials amb més història de la ciutat de Barcelona: l'Hospital del Nen Déu. Als inicis, ofería atenció mèdica a infants amb vulnerabilitat social, molts dels quals amb desnutrició. Amb la millora de l'atenció mèdica, el 1967, van decidir centrar-se en l'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual. La Maria Pilar Muñoz, HFSC, és gerent de la Fundació Nen Déu.

En què se centra avui el treball de la Fundació?

Oferim educació, assistència i atenció especialitzada a persones amb discapacitat intel·lectual, des dels 3 anys i durant tota la seva vida. Ho fem a través dels quatre centres especialitzats: escola d'educació especial, centre de dia d'atenció especialitzada, taller ocupacional i llar-residència. També tenim un centre mèdic obert a tothom, amb tarifes socials.

Amb quin objectiu?

Amb l'objectiu que cada persona aconseguixi el màxim d'autonomia possible i el màxim de pautes socials i de comunicació que puguin facilitar la seva inclusió social. Actualment són 244 famílies, a les quals també oferim suport espiritual.

Per què ha trobat la felicitat a través d'aquests nens i nenes?

Quan tenia 18 anys, en conèixer, com a monitora de menjador, els nens i les nenes de l'escola d'educació especial, vaig veure a Jesús i em vaig lliurar a Ell. I també a través dels infants Jesús es lliurà a mi. Vaig sentir que aquesta era una crida, que era la meua missió, i vaig entrar a la Congregació. Els nens i les nenes ens donen esperança. Ells porten Jesús a dins i el transmeten amb molta facilitat, amb les seves abraçades... La meua fe creix, sens dubte. Són ells qui me la transmeten.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Catequesi en temps de confinament

Durant la segona setmana de confinament per la COVID-19, un catequista adreçà una carta a cada infant del grup. «Fa temps que no ens reunim cada dimecres, des que començà el confinament. Ja saps que vivim uns moments difícils a tot el món. Tots tenim familiars o coneguts malalts o que ens han deixat. Confio que a casa estigueu tots bé. De tant en tant, miro les vostres fotos i prego per vosaltres i per les vostres famílies. Aquestes setmanes, estem celebrant la Pasqua de Resurrecció. Som en temps pasqual. Jesús és viu, d'una altra manera que abans, i és amb nosaltres, perquè ens ha enviat el seu Esperit Sant. Recordeu quan fem el senyal de la creu: "En el nom del Pare, del Fill (Jesús) i de l'Esperit Sant". Jesús ens acompanya, però nosaltres hem de fer el camí de les nostres vides, amb il·lusió i alegria, perquè sabem que l'amor de Déu és més fort que el mal i que la mort. Per això, Jesús ens diu: "No tingueu por!" (evangeli de Mateu, capítol 28, verset 20). Jesús sap què vol dir ser amics i què vol dir passar-ho malament. Quan va morir un amic seu, que es deia Llätzer, va plorar (evangeli de Joan, capítol 11, versets 33, 34 i 35). Per això ens acompanya quan patim. I per això,

quan acompanyem algú que ho passa malament, també ens acompanya Jesús. Et desitjo bona Pasqua a tu i a la teva família! Dona'ls records de part meua. Espero amb ganes el dia que puguem trobar-nos una altra vegada. Bona feina del cole i no t'oblidis de pregar, de donar gràcies, d'explicar-li les teves coses a Jesús i, cada dia, d'estimar, ajudar, perdonar, tenir paciència...»

Les respostes no es van fer esperar. Un dels infants li deia al seu catequista: «M'alegro que estiguis bé. M'agradaria tornar a la catequesi dels dimecres i trobar-me amb els amics, encara que a vegades parlem massa i em sembla que no t'agrada. També vam celebrar la Setmana Santa seguint les celebracions per Youtube, vam cuinar un pastís i el vam decorar per fer una mona. Moltes gràcies per haver-te recordat de mi. Una abraçada.»

Bona pensada la del catequista. Mantenir viu el contacte amb els infants, malgrat la pandèmia. Sessió de catequesi online. Fer unes reflexions pasquals i unes recomanacions sobre la pregària. Ben segur que seguiran altres escrits. Més, si, com sembla, els pares dels infants també hi col·laboren des del confinament.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La belleza de contemplar a Cristo desde el corazón de la Madre

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Posiblemente, recordemos una homilía del Papa en la Capilla de Santa Marta, a un mes de iniciar su pontificado. Comentaba un texto de la Última Cena (Jn 14,1-6). Jesús, con «palabras muy bellas», en un momento entrañable y bello, se despedía de sus discípulos, les habla «desde el corazón», y con gran amor les dice: «no estéis tristes», y les anuncia algo muy bello: «Voy a prepararos un lugar, en la casa de mi Padre hay muchas moradas».

«En el camino de la vida —explicó el pontífice en la homilía—, el Señor siempre hace esto: con las pruebas, con las consolaciones, con las tribulaciones, con las cosas buenas. Todo el camino de la vida es un camino de prepara-

ción». Es un trabajo de Jesús y del Espíritu, y a nosotros se nos pide permitirlo y seguirlo. «Es el camino de la belleza. También es el camino del regreso a la patria. Necesitamos ser preparados para contemplar el rostro maravilloso de Jesús. Se trata de preparar principalmente el corazón para amar, para amar más».

En este camino de belleza, el pasado 25 de abril, el Santo Padre escribió a todos los fieles y nos propone, en el trasfondo de la pandemia, «la belleza de rezar el Rosario en casa durante el mes de mayo». El «contemplar juntos el rostro de Cristo con el corazón de María, nuestra Madre, nos unirá todavía más como familia espiritual y nos ayudará a superar esta prueba».

Lectures de la missa diària i santoral

11. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dimarts [Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Dimecres [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. ■ Dijous [Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Marcia, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Divendres [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufrasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. □ Dissabte [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ † Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

DIUMENGE V DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creïa molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclat: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?». Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas. Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra». La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdotio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdotio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?». Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aun mayores, porque yo me voy al Padre».

«Jo soc el camí, la veritat i la vida»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

En el discurs de comiat que segueix al lavatori dels peus dels deixebles, Jesús se'ns presenta com a camí, veritat i vida. Jesús és el camí que marca una direcció, la de Déu. Jesús és el camí recte i aplanat que permet una bona circulació de passatgers. Jesús és el camí lliure de perills que condueix amb seguretat a la meta perseguida. A l'Evangeli de Joan, Jesús és el camí que ens condueix a Déu mateix. Jesús és, així, l'únic mitjancer entre Déu i nosaltres. Per això afegeix: «Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare». Convivint amb Jesús, escoltant la seva paraula i compartint la seva vida, hem conegut el Pare.

La veritat en l'Antic Testament no és una noció filosòfica, sinó una qualitat fonamental. Expressa la solidesa d'un edifici, o la fiabilitat d'una persona. A més, l'adverbi *en veritat* (*amén*) serveix per manifestar la seguretat que inspira una afirmació. Déu és veritat quan constitueix el sòlid fonament de tot el que existeix; és més, Déu és l'única veritat del cosmos. Per això, en Déu radica la fiabilitat de la fe creient, ell és l'Amén de la fe. Jesucrist, la Paraula de Déu feta carn humana, participa de la veritat de Déu. Jesucrist és la veritat perquè constitueix el sòlid fonament de la revelació de Déu al món: en la seva vida, en les seves paraules, i en el seu Misteri Pasqual se'ns ha revelat, de manera segura i fiable, la immensitat de l'amor de Déu que sosté tot el que som i volem.

La vida és l'existència. Més enllà de la vitalitat biològica dels éssers vius, l'existència ve marcada per la consciència d'identitat. La vida biològica s'esgota i desapareix. L'existència personal es projecta per sobre de la mort. Déu és la Vida, perquè en ell la identitat existencial no es confon amb la biologia, sinó que es dona en si mateixa. La vida eterna, la de Déu, és aquella que ell ens ofereix com a conseqüència de la fe. Més enllà de la mort física, la vida de Déu, que compartim per la fe en Jesucrist, ens projecta en la mateixa existència divina per tota l'eternitat.

Jesús és el camí, la veritat i la vida. Ell és el camí en tant que és el Fill de Déu fet fill dels homes. Ell és la veritat pel que fa a revelador del Pare, que l'ha enviat a realitzar la seva obra al món. Ell és la vida en tant que és portador de l'Esperit diví, Senyor i Dador de vida, que va bufar sobre les aigües primordials i va omplir el ventre de Maria, la noia verge de Natzaret.

Notícies

Doble celebració. La comunitat de monges benedictines del monestir de Sant Pere de les Puelles celebra 1.075 anys de la consagració de l'església del seu primer monestir, situat a la plaça de Sant Pere de Barcelona, a l'antic barri de Sant Pere. La comunitat es va traslladar a Sarrià el 1879, i el passat 6 de maig es van complir 75 anys de la consagració de l'actual església, reconstruïda de nou després de la Guerra Civil. Aquests aniversaris són motiu de joia per a tota la comunitat i els celebraran malgrat el confinament i la situació de la pandèmia. Agraeixen que els tinguem presents en la nostra pregària i que junts en donem gràcies a Déu.

Agenda

Silenci contemplatiu online. Dissabte 16 de maig (10 h), webinar (45 minuts), amb Beatrice D'Cunha, CM, des de l'Espai d'Interioritat Francesc Palau-Carmelites Missioneres. Apun-

LA LÒGICA DEL DO

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

4. Hem vingut a donar el que som

L'ètica que deriva del cristianisme es pot anomenar una ètica del do. El do és allò rebut immerescudament, el que ens ha estat donat, regalat sense haver fet cap esforç per merèixer-ho. L'ètica del do inclou una sèrie d'actituds: el reconeixement, l'admiració, la gratitud, la cura i el conreu.

Davant del do, la primera actitud és el reconeixement, que és més que el coneixement i exigeix un esforç d'anàlisi i d'introspecció. Reconèixer el do consisteix a adonar-se que la bellesa material que m'envolta ja hi era abans que jo nasqués i que no l'he posada jo, sinó que, senzillament, me l'he trobada.

La segona actitud davant del do és l'admiració. Consisteix a meravellar-se que les coses siguin com són i de la forma que tenen. Es demana perquè són com són, o més directament, perquè hi són, podent no ser-hi. L'admiració és la matriu de la filosofia, però també l'arrel de l'experiència espiritual que porta a la gratitud per allò que hi ha.

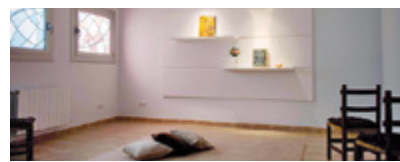
La tercera actitud envers el do és la gratitud, la necessitat d'agrair-ho a algú, de mostrar-li gratitud per tot

allò regalat. En l'opció cristiana, tot té un origen diví i tot retorna a Déu. L'origen de tot no és una força impersonal, ni una energia còsmica, sinó un Tu amorós, capaç d'escoltar els cants de gratitud de la criatura humana.

La quarta actitud envers el do rebut és la cura, l'estima i la protecció d'allò que se'ns ha donat. La natura no ens pertany. Cal deixar la casa com s'ha trobat, i, si és possible, millor de com s'ha trobat. S'imposa el deure de vetllar, de protegir perquè altres éssers, els que visquin després de nosaltres, puguin també contemplar-ho, fruit-ho i admirar-ho.

I finalment, l'ètica del do també exigeix una altra actitud, el conreu del do rebut. En la persona madura, el do es converteix en tasca. Som do i estem cridats a donar el que som als altres. Ser és donar-se. Creïxer és donar-se. Com més em dono, més soc. Aquesta és la paradoxa inherent a la lògica del do.

Jesuicrist 2.0, Ed. Pòrtic

ta't-hi, enviant un e-mail a: centre@espaiinterioritatpalau.com

Sessions Alpha online. Des de la DeleJoveBCN no volem que pari l'Evangelitació! Dimarts, 12 de maig (22 h),

via Zoom. Més informació i inscripció: <https://alphaonlinebcn.typeform.com/to/yUvgF2>

Publicacions

Mirar el món és estimar-lo, d'Armand Puig i Tàrrach. Llibre de 232 pàgines, editat pel CPL, en la col·lecció «Pastoral.doc», n. 4. Aquesta obra ens ofe-

reix una visió detallada del recorregut de la revista *El Bon Pastor* que, amb 110 números publicats, ha estat un nexe d'unió i de comunitat entre preveres.

Aquest llibre pretén mostrar un esperit i manifestar una mirada del que representa ser prevere en aquests moments de la història.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

¿Por qué...?

¿Por qué Dios permite esta pandemia? Es la pregunta que me formulaba una mujer profundamente conmovida ante la situación crítica de su esposo ingresado en una UCI. En ese momento, me limité a tratar de consolarla y a ofrecerle mi oración por su esposo y por ella e invitarla a dejarse acompañar por Santa María, nuestra Madre, que acompañó a Jesús durante su vida y, también, durante los momentos más duros de su pasión y muerte en la Cruz.

Esa pregunta me persiguió durante los días siguientes. Fue entonces cuando acudí a la sabiduría de nuestra santa madre Iglesia. El magisterio establece una distinción entre el mal físico y el mal moral. El primero deriva de la naturaleza —va desde los cataclismos hasta las enfermedades y la muerte— y el segundo es aquel que los hombres provocamos con nuestra conducta: guerras, opresión, etc. Mientras el mal físico es una consecuencia de la finitud de la creación y de nuestro cuerpo, el mal mo-

ral es una consecuencia del abuso que hacemos de la libertad.

Sobre el origen de esta pandemia, hay muchas teorías diversas que dificultan la clasificación de este mal. En cualquier caso, el Catecismo de la Iglesia Católica nos recuerda que «Dios, en su providencia todopoderosa, puede sacar un bien de las consecuencias de un mal, incluso moral, causado por sus criaturas» (CIC 312). Aunque esta afirmación pueda ser difícil de comprender ante una situación como la que estamos viviendo, también es cierto que, a veces, en situaciones muy cotidianas de desdicha, decimos: «no hay mal que por bien no venga».

Los santos siempre aportan mucha luz. Así, decía santo Tomás Moro: «Nada puede pasarme que Dios no quiera. Y todo lo que Él quiere, por muy malo que nos parezca, es en realidad lo mejor». O san Agustín, que afirmaba: «Dios todopoderoso [...] por ser soberanamente bueno, no permitiría jamás que en sus obras existiera algún mal; si Él no fuera suficientemente poderoso y bueno para hacer surgir un bien del mismo mal». Tales afirmaciones quedan corroboradas con el testimonio de Jesucristo que, aceptan-

do el sufrimiento extremo de su pasión y muerte, obtuvo la resurrección y la redención de toda la humanidad.

Poco a poco, la pregunta sobre por qué Dios permite esto ha ido derivando en una nueva reflexión: «Señor Jesús, ¿qué nos quieres decir en este momento de la historia? ¿Qué esperas de nosotros? ¿Qué bien vas a sacar de este mal?»

Dios quiere nuestra salvación eterna. El camino no es otro que convertirnos y vivir según el Evangelio. Dios nos está invitando a volver a Él, a regalarle nuevamente el centro de nuestra vida, y a salir de nosotros mismos para poner nuestra atención sobre los otros, especialmente los más frágiles.

Esta crisis global nos sitúa a todos en el mismo nivel. La enfermedad nos ha igualado. Todos somos ciudadanos del mundo, todos somos vulnerables. Este mal global puede convertirse, paradójicamente, en el acicate que hermane a toda la humanidad.

Ojalá que sepamos salir de nosotros mismos para abrirnos más a Dios y a los hermanos. Dios, nuestro Padre, nos ayuda a sacar un bien del mal, pero necesita de nuestra colaboración. Dios nos invita a mirarle con más confianza y a mirar a los otros como hermanos, con los que debemos caminar en caridad, justicia y fraternidad.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

[facebook.com/EsglesiaBarcelona](https://www.facebook.com/EsglesiaBarcelona)
[@esglesiacbcn](https://twitter.com/esglesiacbcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT